

РЕШЕНИЕ

№ 6810

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ПЕТЯ Н. АНГЕЛОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20221110158727 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Предявен е иск от ***** срещу Л. Й. К. по реда на чл.422 ГПК за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сума в размер на 958.15лв., представляваща незаплатено задължение по споразумение от 15.12.2020г. за разсрочване на парично задължение по договор за кредитна карта от 25.11.2015г., сключено между ответницата и *****, ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК- 18.11.2021г., до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед № 20226 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 26.11.2021г. по ч.гр.д. № 65878/2021г. по описа на СРС, 27 състав.

Ищецът твърди, че между Л. Й. К. и ***** бил сключен договор за кредитна карта от 25.11.2015г., по силата на който последното предоставило на ответника кредит в размер на 1000лв., по които кредитополучателят се задължил да погасява задълженията ежесмесечно в 14-дневен срок от датата на издаване на извлечение по договора. Договорът бил сключен за срок от две години, като се подновявал автоматично в случай, че картодържателят не е заявил, че не желае подновяване. По договора била дължима ГЛП, която към

датата на сключването му била в размер от 16,043% при покупки на стоки и услуги и в размер от 18,043% при теглене на пари в брой. По силата на анекс от 05.12.2019 г. към договор за продажба и прехвърляне на вземания от 31.01.2018г. кредиторът ***** прехвърлил вземанията си по договора за кредитна карта от 25.11.2015г. в полза на *****, за което до длъжника било изпратено уведомление от 15.10.2020г. от ищеца, действащ като пълномощник на цедента, с което на длъжника бил предоставен 7-дневен срок за доброволно изпълнение, като кредитът бил обявен за предсрочно изискуем. Твърди, че на 15.12.2020г. между ищеца и ответника било подписано споразумение за разсрочване на парично задължение към договора за кредитна карта от 25.11.2015г., като споразумението за разсрочване обединявало две задължения на длъжника. Поддържа, че със сключване на споразумението длъжникът е признал просрочието и общия размер на задължението, което към тази дата възлизало на сума в размер на 983,15 лева. Погасяването на задължението било уговорено на равни месечни вноски, съобразно погасителен план, с оставаща дължима сума след края на периода на погасителния план. Длъжникът допуснал просрочие на дължимите погасителни вноски, поради което на основание чл. 5 от споразумението вземането било изцяло предсрочно изискуемо. Непогасеното задължение по кредита към датата на сезиране на съда със заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК възлизало на процесната сума от 958.15 лв. Претендира разноски.

В законоустановения едномесечен срок е постъпил отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, в който са изложени съображения за недопустимост на настоящото производство, евентуално за неоснователност на предявения иск, тъй като ищецът не представял към исковата молба договор за кредитна карта от 25.11.2015г., договор за цесия и споразумение за разсрочване на парично задължение към договора за кредитна карта от 25.11.2015г., както и поради липса на идентичност на предмета на делото с този по заповедното производство. Ответникът оспорва да е бил надлежно уведомен за извършената цесия. Прави възражение за погасяване на сумите поради изтичане на приложимия в случая тригодишен давностен срок. Претендира разноски.

Софийският районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно

и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

От приобщеното ч.гр.д. № 65878/2021г. се установява, че е образувано по заявление от 18.11.2021г. от ищеца, в което е поискана издаване на заповед за парично задължение за сумата от 958.15лв., представляващо вземане произтичащо от неизпълнение на парично задължение по споразумение за разсрочване на парично задължение от 15.12.2020г. във връзка с договор за кредитна карта от 25.11.2015г., като в т.12 от заявление е описано, че на 25.11.2015г. между ответница и ***** бил сключен договор за кредитна карта, по силата на който е предоставен кредит в размер на 1000лв. На 05.12.2019г. бил сключен анекс към договор за цесия от 31.01.2018г., по силата на който ***** прехвърлило на цесионера ***** вземането спрямо длъжника, произтичащо от договора за кредитна карта, за което длъжникът бил уведомен с писмо-уведомление от 15.10.2020г. На 15.12.2020г. било подписано споразумение за разсрочване на задължение към договор за кредитна карта от 25.11.2015г., което обединявало две задължения на длъжника и с подписване на което длъжникът признавал задължението и общия размер. Погасяването било договорено на равни месечни вноски, но длъжникът не спазил уговореното погасяване, като непогасеното задължение към датата на заявлението било в размер на 958.15лв. главница. Въз основа на така подаденото заявление съдът е издал Заповед № 20226 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 26.11.2021г. по ч.гр.д. № 65787/2021г. по описа на СРС, 27 състав, с която е разпоредил: „Л. Й. К., ЕГН: *****, *****, (столица), да заплати на заявителя *****, ЕИК: *****, (столица), сумите: 958,15 BGN /деветстотин петдесет и осем лева и 15 стотинки/, представляваща неплатено задължение по споразумение от 15.12.2020г. за разсрочване на парично задължение по договор за кредитна карта от 25.11.2015г., ведно със законна лихва от 18.11.2021г. до изплащане на вземането, държавна такса в размер на 25,00 BGN /двадесет и пет лева/“. В срока по чл.414 ГПК е подадено възражение, поради което съдът е дал указания по чл.415, ал.1, т.1 ГПК в изпълнение на които в срок е предявен настоящият иск.

Приет по делото е договор за издаване на кредитна карта VISA ELECTRON, VISA MASTERCARD от 09.12.2015г., сключен между ***** и

ответницата, по силата на който банката издава на ответницата кредитна карта MASTERCARD, като към момента на сключване на договора ответницата разполага с кредитен лимит 1000лв., като ползваният кредит се олихвява с променлив ГЛП, формиран от РЛП и фиксирана надбавка в размер на 15.1% при безкасово плащане на стоки и услуги, а при теглена нари в брой – 17.1%.

Приет е договор за цесия от 25.06.2019г. между ***** и ***** (л.26 и сл.), по силата на което са прехвърлени вземания на цедента към негови длъжници, описани в приложение към договора, вкл. спрямо ответницата (л.65) по договор от 25.11.2015г., в размер на 983.15лв., в т.ч. 704.46лв. главница, 278.69лв. лихва.

Прието е Уведомление за извършено прехвърляне на вземанията от ***** адресирано до ответницата (носещо подписа на последната с дата 18.12.2020г.), по силата на което ответницата се уведомява, че с Договор за цесия от 25.06.2019г. цедента ***** прехвърля на цесионера ***** всички вземания произтичащи от Договор от 25.11.2015г., така и Потвърждение за извършена цесия по чл.99 ЗЗД (л.73), така и пълномощно за упълномощаване за уведомяване за извършена цесия.

Прието по делото е споразумение от 15.12.2020г., включено между страните, по силата на което Л. Й. К. признава вземането на кредитора и страните се съгласяват доброволно да уредят отношенията си, като съгласно чл.3 задълженията на длъжника произтичат и от договор за кредит от 25.11.2015г., цедирано от цедента ***** на цесионера ***** с договор за цесия от 25.06.2019г., като към 14.12.2020г. задължението възлизало на стойност 983.15лв. Съгласно чл.4, ал.4 с подписване на споразумението длъжникът на основание чл.113 ЗЗД упражнява правото си на отказ от последиците по чл.110 и чл.111 ЗЗД, настъпили до датата на подписване на споразумението.

Съгласно заключението на вещото лице по допуснатата и приета ССчЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че по Договора за издаване на кредитна карта сключен между ответницата и ***** до 23.05.2018г. има непогасено задължение **за главница в размер на 664.46лв.,** 40лв. такси, 141.36лв. лихви и 23.90лв. неустойки, общо 869,72лв. След подписаното споразумение от 15.12.2020г. няма данни

или платежни документи за плащания по споразумението.

*Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира **от правна страна следното:***

Предявен е иск по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл.430 ТЗ вр. чл.9 ЗПК, вр. чл.99, ал.1 ЗЗД. Искът е положителен установителен иск и целта е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземането, предмет на издадена заповед за изпълнение, т.е. исковото производство трябва да покрива основанието по заповедта.

Основанието заявено в заповедта е вземане по договор за цесия на вземания по потребителски договор за овърдрафт, поради което основателната на иска е обусловена от установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца на следните правопораждащи факти: 1) наличие на валидно сключен между цедента и ответника договор за издаване и ползване на международна кредитна карта, с предоставен кредитен лимит (овърдрафт), 2) усвояване на сумата от страна на ответницата; 3) изискуемост на вземането и размер на същото; 4) цедентът да е прехвърлил вземането на ищеца (като цесионер), за което да е съобщено на ответницата.

От представените и неоспорени писмени доказателствени средства се установява, че е сключен договор за издаване и ползване на кредитната карта, по силата на който цедентът е предоставил за ползване кредитен лимит, а ответницата е усвоявала суми по същия, което се установява от заключението по ССчЕ.

По отношение на материалноправната легитимация на ищеца, видно от приетите и неоспорени писмени доказателства, вкл. носещи подписа на ответницата, се установява, че между цедента и цесионера е сключен договор за цесия, по силата на който са прехвърлени вземанията спрямо ответницата, за което последната е уведомена надлежно. Приетото по делото споразумение за разсрочване на парично задължения няма характера на новация, нито на спогодба по смисъла на чл. 365 от ЗЗД, тъй като не са уговорени взаимни отстъпки, а по своята правна характеристика представлява признание на задължението, с последиците по чл.116, б. „а“ ЗЗД, съответно

чл.113 ЗЗД, както и разсрочване на задължението. Оттук и възражението за погасяване по давност на сумите е неоснователно с оглед споразумението от 15.12.2020г., от което тече нова 5г. давност за главницата, съответно 3г. давност за лихвите, които към датата на заявлението, релевантна с оглед фикцията по чл.422 ГПК, не са изтекли.

Спорният въпрос е дали с оглед посочване в заявлението (т.12. §4 в частта „Непогасеното задължение по кредита към датата на подаване на това заявление е в размер на 958.15лв. главница, т.14 „главница в размер на 958.15лв.“), че вземането по споразумението е главница, както е и издадена заповедта, а се установява от заключението на вещото лице, че главницата е в размер на 664.46лв. Съдът намира, че доколкото претендираното вземане е за главница, а по делото е проведено доказване за главница в размер на **664.46лв.**, то искът се явява основателен за доказвания размер на главницата, а за разликата до пълния претендиран размер за „главницата“ от 958.15лв. следва да се отхвърли като недоказан.

По разноските:

При този изход на делото с право на такива имат двете страни.

Ищецът е доказал сторени разноски в заповедното в размер на 25лв. за д.т., а за исковото в размер на 25лв., 300лв. депозит за ССЧЕ, общо 350лв. С оглед частичната основателност на иска има право на разноски в общ размер на **242,71лв.** Ответницата е доказала разноски в размер на 700лв. С оглед частичната неоснователност на иска им право на разноски в общ размер на **214,56 лв.** В молба вх.№ 103016/28.30.2024г. от ищеца е направено особено искане за прихващане на разноски, което следва да се уважи, поради което ищецът има право на разноски в размер на **28.15лв.**

Така мотивиран, настоящият състав на Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения положителен установителен иск с правно основание чл.99, ал.1 ЗЗД вр. чл.430 ТЗ вр. чл.9 ЗПК, че Л. Й. К., ЕГН: *****, дъжи на *****, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, сумата от **664.46лв.**, представляващо цедирано вземане за главница по споразумение от

15.12.2020г. за разсрочване на парично задължение по договор за кредитна карта от 25.11.2015г., ведно със законна лихва от 18.11.2021г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважената част до пълния претендиран размер от 958,15лв.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Л. Й. К., ЕГН: *****,
*****, да заплати на *****, ЕИК: *****, със седалище и адрес
на управление: *****, разноски по делото в общ размер на **28.15лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски
градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____